

קוֹנְטֵרַס

דְּמַעַת הַעֲשׂוּקִים

יִוְרָה עֲצוֹת לְכָל אֱלוֹ שֶׁנִּפְּלוּ בְּפֶחַ יְקוּשׁ שֶׁל פָּגַם
הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, אֵיךְ לְצֵאת מִשָּׁם,
וַיִּחַזַּק וַיֵּאמֶץ אֶת לְבוֹת הַשְּׁבוּרִים, וַיַּגְלֶה לָהֶם דְּרָכִים
וַנְּתִיבוֹת אֵיךְ לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ.

בְּנוֹי וּמֵיֶסֶד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבֵּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִיס לִיה

רַבִּי נַתָּן מְבַרְסֶלֶב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלָב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאמָרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֵהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסֶלֶב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר כָּל אֱלֹהֵי שְׁנֵפֵלוֹ
בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה שֶׁל פֶּגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת
זָרַע לְבַטְלָהּ, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (קֹהֶלֶת ד'): "דְּמַעַת
הָעֲשׂוּקִים, וְאִין לָהֶם מְנַחֵם, וּמִיד עוֹשְׁקֵיהֶם
כַּח וְאִין לָהֶם מְנַחֵם"; וְתָמִיד נִכְנָסִים
בְּמַרְירוֹת וּבַעֲצָבוֹת, וְרַע וְמָר לָהֶם הַחַיִּים,
וְרַק הַצְּדִיק יָכוֹל לְהוֹצִיאָם מֵהַפֶּח יְקוֹשׁ
שְׁנֵפֵלוֹ לְשָׁם. וְלָכֵן כָּל מִי שֶׁיּוֹדֵעַ בְּנִפְשׁוֹ,
שְׁנֵפֵל בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה, יִשְׁתַּדֵּל לְהִתְקַרֵּב
לְצְדִיק הָאֱמֶת, אֲשֶׁר רַק הוּא יָכוֹל לְתַקֵּן
אוֹתוֹ, כִּי רַק הוּא מֵבִין אוֹתוֹ, וְלֹא יִתְפַּעַל
מִשׁוֹם מִתְנַגֵּד, כִּי אֱלֹהֵי הַמְּתַנַּגְדִּים הַמְּעַכְּבִים
אוֹתוֹ לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיק, אֱלֹהֵי הֵם עוֹוֹנוֹתָיו
בְּעֵצָמָם.

(אמרי-מוהרא"ש. חלק ב', סימן תתנט)

קוֹנְטְרָס

דְּמַעַת הַעֲשׂוֹקִים

א.

אֱהוּבִי, בְּנִי! הֶחֱכַם מְכַל הָאָדָם אוֹמֵר (קִהְלֵת ד, א):
”וְשִׁבְתִּי אָנִי וְאָרְאָה אֶת כָּל הַעֲשׂוֹקִים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים
תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְהִנֵּה דְמַעַת הַעֲשׂוֹקִים וְאִין לָהֶם מְנַחֵם,
וּמִיד עֲשִׂיָהֶם כַּח וְאִין לָהֶם מְנַחֵם”; הַפְּסוּק הַזֶּה
סוֹבֵב עַל כָּל אֱלוֹ שְׁנִכְשָׁלוּ בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה שֶׁל הוֹצָאת
זֶרַע לְבַטְלָה. כִּי כִּיּוֹן שְׁאָדָם חוֹטֵא בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה,
נִשְׁמָתוֹ נַעֲשֶׂיָקֵת אֶצֶל הַקְּלָפוֹת, וְאִין לוֹ מְנַחֵם, כִּי נִכְנָס
בְּדַכָּאוֹן פְּנִימִי, וְקָשָׁה לוֹ מְאֹד מְאֹד לְצִאת מִזֶּה; כִּי
הַחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה הוֹרֵס אֶת הָאָדָם לְגַמְרִי, שׁוֹבֵר לוֹ
אֶת הַלֵּב וְהַמֶּח, וְהַדַּעַת מִתְּבַלְבֵּלָת לְגַמְרִי, עַד שְׁאִינְנוּ
מְסַגֵּל לְחֹשֶׁב יִשְׂרָאֵל, וּמְכַנִּים בְּאָדָם רְגִשׁוֹת אֲשֶׁמָּה; כִּי
בְּאֶמֶת אָמַר רַבְּנּוּ ז”ל (לְקוּטִי-מוֹהַב”ן, חֶלֶק א’, סִימָן קמא):
כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצָאת זֶרַע לְבַטְלָה,
אִזִּי מְכַל טְפָה וְטְפָה נִבְרָאִים מִשְׁחִיתִים, כִּי בְּכָל טְפָה

וטפה יש בה דמות אדם, ואם יסתכלו בזכוכית
 מגדלת, יראו ראש, גוף, ידיים ורגלים וכו'. ולכן
 אסור להוציא זרע לבטלה, כי מכל טפה וטפה יכול
 להולד בן או בת, וכשאדם מוציא לבטלה, על-ידי-
 זה מכניס אותם במקום הטנפת, בשאול תחתיות,
 והם נעשים מזיקי עלמא, ועל-כן אם אדם זוכה ושב
 בתשובה שלמה, ובזכה לפניו יתברך, ומספר לו
 יתברך את מר לבבו, על-ידי-זה גורם לעשות אצלם
 התעוררות, עד שהם חוזרים אל הקדשה. ולכן,
 אהובי, בני! מאחר שכבר עבר עליך מה שעבר מימי
 נעוריך, וחסאת בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע
 לבטלה, אשר החטא הזה הורס לך את הבריאות,
 מבלבל את דעתך ומחליש את כחך, עד שאין לך כח
 ומח לחשב ישר, כמובא (רמב"ם, פ"ק ד', הלכות דעות, הלכה
 ט): שכבת זרע היא כח הגוף, וחייו ומאור העינים,
 וככל שתצא ביותר, הגוף פלה, וכחו פלה וחייו
 אובדים. הוא שאמר שלמה בחכמתו (משלי לא, נ): "אל
 תתן לנשים חילך", כל השטוף בבעילה זקנה קופצת
 עליו, וכחו תש, ועיניו כהות וריח רע נודף מפיו
 ומשחיו, ושער ראשו וגבות עיניו וריסי עיניו נושרים
 ושער זקנו ושחיו ושער רגליו רבה, שניו נופלות,
 והרבה פאים חוץ מאלו באים עליו. ואמרו חכמי
 הרופאים: אחד מאלף מת בשאר חלאים והאלף מרב

התשמיש, לפיכך צריך אדם להזהר בדבר זה, אם רוצה לחיות בטובה וכו', עין שם; ומכל שכן כשאדם מוציא זרעו לבטלה בידי, מרב תאוותו המדמית, הרי זה נחלש לגמרי, עד ששורה במרה שחורה, ויושב בודד, ואינו חפץ להיות בחברת בני-אדם, ובא לידי תשישות כח ולכל מיני מחלות, וחלאים רעים באים עליו, ונכנס בדכאון פנימי ונשבר לגמרי, מלבד שזה אסור חמור, פמובא (שלחן ערוך, אבן העזר, סימן כג, סעיף א'): אסור להוציא שכבת זרע לבטלה, ועון זה חמור מכל העברות שבתורה וכו', אלו שמנאפים ביד מוציאים שכבת זרע, לא די להם שאסור גדול הוא, אלא שהעושה זה, בנדוי הוא יושב, ועליהם נאמר (ישעיה א, טו): "ידיכם דמים מלאו", וכאלו הרג הנפש, ואסור לאדם שיקשה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור, עין שם.

ולכן, אהובי, בני! מאחר שכבר קלקלת בבריתך, ובאת לידי חטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, שזה מה שגורם לך שתהיה שבור ורצוף, ותהיה שרוי בדכאון פנימי, ראה לישב דעתך להיכן נפלת, ומי הביא אותך אל דבר זה?! וצריך שתדע, אהובי, בני! שאין שום יאוש בעולם כלל, ועדין לא אבדה תקותך, ויכולים לתקן הכל, וכמו

דְּמַעַת הָעֲשׂוּקִים

שָׁאָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק ב', סימן קיד): אִם אָתָּה
מֵאֲמִין שְׂיִכּוּלִים לְקַלְקַל, תֵּאֲמִין שְׂיִכּוּלִים לְתַקֵּן. וְאִם
שְׂמוּבָא בְּזִהַר (וישב קפח.): בְּכָל אֵינוֹן חוּבִין דְּאֶסְתָּאב
בְּהוּ בַר גֵּשׁ בְּהֵאִי עֲלָמָא דָּא אִיהוּ חוּבָא דְּאֶסְתָּאב בִּיה
בַּר גֵּשׁ יִתִּיר בְּהֵאִי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאֶתִי. מָאן דְּאוּשִׁיד
זְרַעִיה בְּרִיקְנִיא וְאַפִּיק זְרַעָא לְמַגְנָא בְּיָדָא אוּ בְּרַגְלָא
וְאֶסְתָּאב בִּיה, כְּמָה דְּאֶתְ אָמַר (תהלים ה, ה): "כִּי לֹא אֵל
חֶפֶץ רָשַׁע אָתָּה לֹא יְגוּרְךָ רַע", בְּגִין דָּא לֹא עָאֵל
לְפַרְגּוּדָא וְלֹא חָמֵי סִבְר אֲפִי עֲתִיק יוֹמִין, כְּמָה דְּתַנִּינָן
כְּתִיב הָכָא: "לֹא יְגוּרְךָ רַע", וּכְתִיב: "וַיְהִי עַר בְּכוֹר
יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי הַרְי"ה", וּבְגִין כֶּף כְּתִיב (ישעיה א, טו):
"יְדֵיכֶם דְּמִים מְלֹאוּ" [הַחֲטָא הַכִּי מְגַנֶּה וּמְטַמֵּא אֶת
הָאָדָם, זֶה הַחֲטָא שְׁאָדָם מְטַמֵּא אֶת עַצְמוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, מִי שְׂמוּצִיא זְרַעוֹ לְבִטְלָה בְּיָדוֹ וּבְרַגְלוֹ,
עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְטַמֵּא אֶת עַצְמוֹ, וְלֹא זוֹכֶה לְהַכְנִס
לְהֵיכַל הַמֶּלֶךְ, וְלֹא יִזְכֶּה לְרֹאוֹת אֶת הַשְּׂכִינָה]. וְכֵן
אָמְרוּ (זִהַר וַיְחִי רִיט): כָּל מָאן דְּאַפִּיק זְרַעִיה בְּרִיקְנִיא
אֶקְרִי רַע, וְלֹא חָמֵי אֲפִי שְׂכִינְתָּא, דְּכְתִיב (תהלים ה, ה):
"כִּי לֹא אֵל חֶפֶץ רָשַׁע אָתָּה לֹא יְגוּרְךָ רַע", וּכְתִיב
(פְּרָאשִׁית לַח, ז): "וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע", אוּף הָכָא
"אוֹי לְרָשַׁע רַע", וְוִי לְהַהוּא חִיבָא דְּאִיהוּ רַע, דְּעָבֵד
גְּרַמִּיה רַע, "כִּי גָמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ", לְאַפְלָא מָאן
דְּזָנִי בְּיָדוֹי לְאַפְקָא וּלְחַבְלָא זְרַעִיה בְּרִיקְנִיא, וְלֵהֵאִי

טְרַדִין בְּהוּא עֲלָמָא יִתִיר מְכָלָא. תָּא חֲזִי, דְּהָא
 כְּתִיב: "אֹי לְרָשָׁע רַע", כִּיּוֹן דְּכְתִיב: "אֹי לְרָשָׁע",
 אֲמַאי רַע? אֵלָא כְּמָה דְּאֲמִינָא דְּעַבֵּד גְּרָמִיָּה רַע,
 וּכְתִיב: "לֹא יִגְוֶרֶךָ רַע", וְכִלְהוּ סְלִיקָן וְהָאִי לָא סְלִיק,
 וְאִי תִימָא שְׂאָר חֲיָבִין דְּקִטְלוּ בְּנֵי נָשָׂא, תָּא חֲזִי כִלְהוּ
 סְלִיקִין וְהוּא לָא סְלִיק, מַאי טַעְמָא, אִינוּן קְטִילוּ בְּנֵי
 נָשָׂא אַחֲרָא, וְהָאִי קְטִיל בְּנוֹי מִמָּשׁ, אוֹשִׁיד דְּמִין
 סְגִיָּאִין. תָּא חֲזִי, בְּשְׂאָר חֲיָבֵי עֲלָמָא לָא כְּתִיב: "וַיִּרַע
 בְּעֵינֵי הַוְיָ"ה", וְכָאן כְּתִיב: "וַיִּרַע בְּעֵינֵי הַוְיָ"ה, אֲשֶׁר
 עָשָׂה", מַאי טַעְמָא? מְשׁוּם דְּכְתִיב: "וַשְׁחַת אֶרְצָה".
 תַּנּוּן אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לִית לָךְ חוּבָא בְּעֲלָמָא דְּלָא אִית
 לִיָּה תְּשׁוּבָה בַּר מִהָאִי, וְלִית לָךְ חֲיָבֵיָא דְּלָא חֲמָאן
 אֲפִי שְׂכִינְתָּא בַּר מִהָאִי, דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ה, ה): "לֹא יִגְוֶרֶךָ
 רַע" כִּלְל [כְּמוֹ שְׁשָׁנִינוּ, מִי שְׂמוּצִיא זָרְעוֹ לְבִטְלָה
 נִקְרָא רַע, וְלֹא זוּכָה לְרְאוּת פְּנֵי הַשְׂכִּינָה, וְעָלִיו
 נְאָמַר: "אֹי לְרָשָׁע רַע", וְוִי לְאָדָם שְׁהוּא חֲיָב בַּחֲטָא
 הַמְּגִנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זָרַע לְבִטְלָה, שְׂמוּצִיא זָרְעוֹ
 בְּיָדֵיו לְבִטְלָה, אוֹתוֹ מְטַרִידִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
 הַבָּא, וְלָמָּה? כִּי בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה הוּא הוֹרֵג אֶת
 בְּנָיו מִמָּשׁ, וְאִין לָךְ עוֹד חֲטָא בְּעוֹלָם שְׂאִין לוֹ
 תְּשׁוּבָה כְּמוֹ הַחֲטָא הַזֶּה]. עִם כָּל זֹאת עָלֶיךָ לְדַעַת,
 אֲהוּבֵי, בְּנֵי! שְׂאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן עא),
 שְׂאִין הַדְּבָר כֵּן, רַק עַל הַכֹּל מוֹעִיל תְּשׁוּבָה. וּבְפִירוּשׁ

אמר, שבזה המאמר של הזהר, אין שום אדם מבין הפשט, רק הוא לבד. והכלל — שבאמת מועילה תשובה בודאי על חטא זה, אפלו אם הרבה לפשע, חס ושלום, בזה, אבל אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן מט), שעקר התשובה ממש, שאדם מכרח לעבור באלו המקומות ממש שהיה קדם התשובה, כל אחד לפי מה שעבר עליו בימים הקודמים, כשעובר באלו המקומות והענינים שהיה בתחלה ממש, ועכשו פונה ערף מהם, וכופה יצרו מבלי לעשות עוד המעשה, זה עקר התשובה השלמה, ורק זו נקראת תשובה.

ולכן, אהובי, בני! מאחר שחטאת כבר בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, ונתבלבלת, ונכנסת בדכאון פנימי, ואתה בוכה ומבכה ימיה ושנותיה, ואין לך מנחם, עקר העצה — שתקח את עצמך בידיך, ותקבל על עצמך בקבלה חזקה שלא תחזור לעשות את השטיות האלו, להוציא זרע לבטלה בידיך, אשר זהו חטא מגנה מאד, שהורג את האדם והורס לו את הבריאות, עד שנפגמת לו האמונה. ועליך לדעת, שמאחר שכבר חטאת בחטא המגנה הזה, יהיה לך נסיון קשה, שינסו אותך בזה שתצטרך לשמע שמדברים על הצדיק האמת כל דבר אסור, רחמנא לצלן, ואם תרחם על עצמך, ולא

תתערב במחלקת שעל הצדיק האמת, אזי תזכה לעבר על הכל. אבל אם תמשיך את עצמך אל המחלקת על הצדיק האמת, תדע שאתה אבוד מהעולם הזה ומהעולם הבא, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ה') על הפסוק (משלי טו, לא): "אזן שמעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין", שזה לשון תלונה ומריבה, כשאתה שומע מריבות שבין הצדיקים, תדע שזה משמיעים אותך תוכחה על שפגמת בטפי מחך, שעל החטא המגנה הזה נאמר (שם ב, יט): "וכל באיה לא ישובון, ולא ישיגו ארחות חיים", שאתה דבוק בסטרא דמותא, כי מי שחוטא בחטא המגנה הזה של פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, הוא נדבק בפנות, כי כל החיים שלו כבר מרוזים בפנות, ומבקש את נפשו למות, מרב מרירות שעוברת עליו; כי החטא הזה מביאו לידי דכאון פנימי, והוא שורה בעצבות גדולה. אבל הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ורוצה שאדם יחזר בתשובה, אזי שולח לו נסיון, שהוא ישמע לחלק על הצדיק האמת, היכול לתקן אותו, ואם יש לו שכל ודעת, והוא מחזיק מעמד, ואינו נמשך אחר המחלקת, אלא יודע, שהצדיק הזה יכול להציל אותו, על-ידי-זה הוא זוכה לצאת מהחטא המגנה הזה, ולתקן את כל חטאיו ופשעיו, אבל אם אין לו דעת ושכל, אלא

נמשך אחר החולקים, ומה גם שהוא שוטה, ואינו עוצר את עצמו, אלא עוד גם כן חולק על הצדיק האמת, אזי הוא אבוד לגמרי, אבוד בעולם הזה ואבוד בעולם הבא, כמוכא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות, תפלין, הלכה ד', אותיות: ד, ה), אשר מי שפגם בפגם הברית, לו קשה לשוב לארחות חיים, אבל השם יתברך מלא רחמים, וחושב מחשבות לבל ירח ממנו נדח, על-כן הוא שולח לנו צדיקים קדושים ונוראים מאד, שהם ממשיכים לנו גלוי אלקות במדרגה הכי עליונה, ועל-ידי-זה הם שורפים את הקלפות. כי באמת הקלפות והסטרא אחרא לא יכולים לסבל את האור, והצדיקי אמת, אשר מקבלים מהצדיק הגדול במעלה נפלאה מאד, הם מאירים על נפשות הפגומים בחטא המגנה של הוצאת זרע לבטלה, אור גדול ונורא, עד שהם שורפים את הקלפות, אבל יש להם נסיון, שצריכים לעמד בו, הינו, שצריכים לשמע מחלקת ומריבות על הצדיקים, ובפרט על הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, וכל מי שאינו נכנס בין המחלקת, אלא יודע שכל המחלקת שיש על הצדיקים היא רק בשבילו, כדי שלא תהיה לו זכות להתקרב, אז הוא מרחם על עצמו, ואינו מתערב בשום מחלקת, ואזי זוכה לתקן את הכל, אבל מי שאין לו שכל ודעת, כי חטא ופגם

כָּל-כָּף הַרְבֵּה, אֲזִי נִתְפַתֶּה אַחַר יִצְרוֹ, וּמִתְעַרֵּב
 בְּמַחְלָקֹת וּמְרִיבוֹת, וְגַם הוּא כָּבֵר מְדַבֵּר עַל הַצְדִּיק
 הָאֵמֶת וְאֲנָשָׁיו וְתַלְמִידָיו הַקְדוֹשִׁים, אֲזִי נֶעְקָר מִשְׁנֵי
 הָעוֹלָמוֹת, עַל-יְדֵי שְׂמֵתָעֵרֵב בְּמַחְלָקֹת. וְלָכֵן רְאֵה,
 אֱהוּבִי, בְּנִי, מַה לְּפָנֶיךָ! נִכְשַׁלְתָּ בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה
 שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה, בְּאִפְּן מָר מְאֹד, עַד
 שֶׁהִתְרַגַּלְתָּ וְאֵינְךָ יָכוֹל לְצֵאת מִהֶרְגֵל הַרְעָה הַזֶּה. רְאֵה
 מַה הִזְהַר הַקְדוֹשׁ אוֹמֵר עֲלֶיךָ, שְׂאִין לָךְ שׁוֹם תִּקְוָה
 לְתִקּוֹן אֶת חֲטָאֶיךָ, וְאַתָּה תִּשְׁאַר בְּמִוֹת נִצְחִי. וְהִנֵּה בָּא
 רַבְנוּ ז"ל, וּמְגַלֶּה לָּךְ, שְׂשֵׁשׁ לָךְ תִּקּוֹן, וּבִזְהַר הַזֶּה אַף
 אֶחָד אֵינוֹ מִבֵּין רַק הוּא, וּמְגַלֶּה לָּךְ אֲשֶׁר הַנְּסִיוֹן שֶׁלָּךְ
 יִהְיֶה, שֶׁתִּצְטַרֵּף לְשִׁמְעַ בְּקוֹל הַרְשָׁעִים הָאֲרוּרִים,
 הַנוֹאֲפִים כְּכֹלָבִים, שְׂרָבִים וּמְדַבְּרִים עַל הַצְדִּיקִים
 הָאֲמִתִּיִּם הַדְּבָקִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וּבִפְרָט עַל הַצְדִּיק
 הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא מְאֹד, שֶׁבָטַל וּמְבַטֵּל אֶל הָאִין סוּף
 בְּרוּךְ הוּא; אֲשֶׁר נִמְצְאִים בְּכָל דוֹר וְדוֹר רְשָׁעִים
 אֲרוּרִים, הַמְדַבְּרִים כָּל דָּבָר אֲסוּר עַל הַצְדִּיק הָאֵמֶת,
 תִּדַע שְׂאֵלוֹ הֵן הַטְּפוֹת זֶרַע לְבַטְלָה שֶׁהוֹצֵאתָ. כַּמוּבָא
 בְּדַבְרֵי רַבְנוּ ז"ל (סְפָר-הַמִּדּוֹת, אוֹת נְאוּף, סִימָן כו): עַל-יְדֵי
 הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה, בּוֹרָא קְלָפוֹת הַמְתַּלְבְּשִׁים בְּבִגְדֵי-
 אָדָם מִתְנַגְּדִים וְחוֹלְקִים עָלָיו, וְעוֹשִׂים לוֹ יְסוּרִים.
 וּבְאֵמֶת דָּבָר זֶה סוֹבֵב עַל מִי שֶׁחָטָא בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה
 הַזֶּה, הַטְּפוֹת שֶׁהוֹצִיא לְבַטְלָה מִתְלַבְּשׁוֹת בּוֹ

ובמריעיו הרשעים שחולקים על הצדיקים האמתיים, ובפרט על הצדיק הגדול מאד, שיש בכחו להציל אותך מרדת שחת, ויכול לתקן אותך.

ולכן, אהובי, בני! מאחר שאתה יודע שקלקלת בבריתך, ועשית כל מיני עברות וחסוּטאים ופשעים, ראה על-כל-פנים אם אתה רוצה לחזור בתשובה שלימה, ולתקן את החטא המגנה הזה, שלבל תתערב בשום מחלקת על הצדיקים האמתיים, כמו שכתוב (תהלים נה, כא): "שלח ידיו בשלומי — חלל בריתו". מי שמדבר על צדיקים ומתלווצץ מהם, ובפרט מהצדיק הגדול והנורא במעלה נוראה ונפלאה מאד, המגלה את אמתת מציאותו יתברך, סימן שהוא חלל בריתו. ולכן אם אתה רוצה לתקן מה שחטאת, ראה על-כל-פנים שלא תהיה מערב בין מחלקת ומריבות עליהם, ועל-ידי-זה אתה נפשך הצלת. ואם תהיה מקרב אל הצדיק האמת, שיש לו למודים עמקים, "עמק עמק מי ימצאנו", איך לתקן את חטא המגנה הזה, ויש לו תקונים נוראים ונפלאים לתקן גם אותך, אז יהיה לך תקון נצחי. ולכן, ראה, אהובי, בני! מאחר שחטאת ועוית ופשעת בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, ואתה בכלל "דמעת העשוקים" ואין להם מנחם, ומיד עשקיהם כח, ואין להם מנחם,

שאתה אינך מוצא את המקום שלך, ראה להתקרב אל רבנו ז"ל, שהוא הצדיק הקדוש והנורא מאד, שנשלח מן השמים בדור הזה, כדי לתקן את כל אלו שנכשלו בפגם הברית, ורחמנא לצלן, ואל תלמידיו הקדושים, שהם צדיקי הדור, ותשמר את עצמך מאד לא להיות מערב בשום מחלקת ובשום מריבות ובשום וכוותים שיש עליהם מצד הסמ"ך-מ"ם, ימח שמו, אלא תמיד תזכר את מעשיך המגנים, ועל-ידי-זה אם תשקד על דלתות ספרי רבנו ז"ל ותלמידיו הקדושים שבכל דור ודור, על ידם תזכה לתקן את החטא המגנה הזה. אבל אתה צריך לדעת, שיהיה לך נסיון מאד מאד קשה, כי החטא הזה מבלבל את הדעת, ומכניס באדם ספקות ובלבולים וחלישות הדעת, עצבות ומרירות ודכאונות, עד שנכנסת בו גאות וישות, שזה מה שמרחק אותו מהצדיק הגדול והנורא במעלה נוראה ונפלאה מאד, ומצדיקי הדור שהם תלמידי רבנו ז"ל, וכבר נעשה הוגה דעות, ומתערב במחלקת עליהם, וגם הוא מתחיל לדבר ולחלק עליהם. ולכן ראה כי הזהרת, אהובי, בני! שלבל יהיה לך שום קשר עם אלו החולקים על הצדיק האמת. אם אתה רוצה לתקן את נפשך, ראה לבטל עצמך לגמרי אל האין סוף ברוך הוא, ותהיה בעיני עצמך כאין ממש, ותשתדל לברח מכל אלו

הַרְשָׁעִים הָאֲרוּרִים הַמְדַבְּרִים עַל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת
הַמְגִלָּה אֶת אֲמַת מְצִיאֹתוֹ יְתַבְרֵךְ. וְצָרִיךְ שְׁתַּדַּע,
אֱהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר רַק זֶה הַנְּסִיוֹן שְׁלִי, כִּי מְלַמְעָלָה
רוֹצִים לְרַאוֹת הָאֵם תְּתַרְחֵק מְכָל אֱלוֹ הַרְשָׁעִים
הָאֲרוּרִים, הַמְדַבְּרִים עַל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת וְתִלְמִידוֹ
הַקְּדוֹשִׁים, כִּי אִם תִּהְיֶה עִמָּהֶם — תִּלְכַּד בְּפַח יְקוּשׁ,
שֶׁלֹּא תוּכַל לְצַאת מִמֶּנּוּ. וְזָכוֹר תִּזְכֹּר אֶת זֹאת כָּל יְמֵי
חַיֶּיךָ, אֲשֶׁר עָקַר תִּקְוֹן הַבְּרִית הוּא לֹא לְהִתְעַרֵּב בְּשׁוֹם
מַחְלָקַת וּמְרִיבוֹת, אֲלֹא לְמִשָּׁךְ עֲצָמוֹ אֶל הַשָּׁלוֹם,
שֶׁהוּא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא (שְׁבַת י.), וְאִזּוֹ יֵשׁ לְךָ
תִּקְוָה לְתַקֵּן אֶת כָּל מַה שֶׁשָּׁחַתָּ.

ב.

אֱהוּבִי, בְּנִי! עָלֶיךָ לְזָכוֹר, שֶׁהַחֲכָם מְכָל אָדָם
אוֹמֵר (קִהְלַת ד, א): "וְשִׁבְתִּי אֲנִי וְאָרְאָה אֶת כָּל הָעֲשֻׁקִים
אֲשֶׁר נַעֲשִׂים תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְהִנֵּה דַמְעַת הָעֲשֻׁקִים וְאִין
לָהֶם מְנַחֵם, וּמִיֵּד עֲשֻׁקֵיהֶם כַּח וְאִין לָהֶם מְנַחֵם";
הַפְּסוּק הַזֶּה סוֹבֵב עַל כָּל אֱלוֹ שֶׁנִּפְגְּמוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית
— הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה, שֶׁנִּפְשָׁם נַעֲשָׂקַת בֵּין
הַקְּלָפוֹת, וְתַכְף-וּמִיד כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה
הַזֶּה שֶׁל פְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבַטְלָה, נִכְנָסַת
בוֹ עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת וְדַכְאוֹן פְּנִימִי, וְנַעֲשֶׂה מְבַהֵל

וּמְבַלְבֵּל, עַד שְׁאִינוּ זֹכֶה לִישֵׁב דַּעְתּוֹ כְּרַגַע, וְהוֹלֵךְ כְּשִׁכּוֹר בְּזֶה הָעוֹלָם, וְנַעֲשֶׂה בְכַעַס. כִּי הַחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה מְכַנֵּס בּוֹ כַּעַס וְרָצִיחָה. כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן רמט): מִפְּנֵי מָה כְּתִיב (בְּרַאשִׁית לח, ז): "וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינַי הַרְי"ה", מֵדוּעַ רַע וְלֹא רָשָׁע? אֵלָּא מִי שֶׁעוֹבֵר עַבְרָה זֹו שֶׁל פְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, שֶׁהוּא חֲטָא עַר וְאוֹנָן, הוּא רַע תָּמִיד, וְנַעֲשֶׂה כַּעֲסָן וְרָצִחָנִי, אִישׁ רַע וּבְלִיעֵל, וּמְצִיק לַזּוּלָּת, וְהוּא בֶּעַל מַחְלָקָת, וְרַב עִם כָּלֵם. וְלָכֵן אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן קפד): אֵת הַנוֹאֵף אֶפְשָׁר לְהַכִּיר בָּאֵף; הֵינּוּ מִי שֶׁהוּא כַּעֲסָן וְעֲצָבָנִי תָּמִיד, סִימָן שְׁפָגָם בְּפָגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה; כִּי הַחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה הוֹרֵס אֵת עֲצָבֵי הָאָדָם, עַד שֶׁהוּא תָּמִיד רַגְזָן, וּמוֹצִיא עֲצָבָיו עַל הַזּוּלָּת.

וְלָכֵן, אֶהוּבִי, בְּנִי! רְאֵה מָה לְפָנֶיךָ; מֵאַחַר שֶׁקְּלָקְלַת בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה, הִרְסַתְּ אֵת כָּל הַמַּחַ וְהַדַּעַת שְׁלָךְ, עַד שֶׁאֵינְךָ שׁוֹלֵט עַל עֲצָמְךָ, וְאַתָּה בְּכַעַס וּבְרָצִיחָה עַל זוּלָּתְךָ, וְאֵינְךָ מְסַגֵּל לַחֲשֵׁב יָשָׁר, כִּי אַתָּה מְבַהֵל וּמְבַלְבֵּל וּבוֹכֶה וּמְבַכָּה שָׁמַיִם וָאָרֶץ, שִׁזוּ "דַּמְעַת הָעֲשׂוּקִים" וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם", כִּי אֵין לָךְ שׁוּם נַחֲמָה בְּחַיִּיךָ, כִּי נַעֲשִׂקְתָּ בֵּין הַקְּלָפוֹת, "וּמִיַּד עֲשִׂקִיהֶם כַּח וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם"; כִּי

באמת החטא המגנה הזה הוא החמור ביותר, כמאמרם ז"ל (נדה יג): המקשה עצמו לדעת יהא בנדיב, ולימא אסור? אלא דקמגרי יצר הרע אנפשיה. ורב אמי אומר נקרא עברין, שפך אמנותו של יצר הרע: היום אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו עשה כך, ולמחר אומר לו: לך עבד עבודת כוכבים, והולך ועובד. כי החטא הזה של הוצאת זרע לבטלה מכניס באדם ספקות באמונה הקדושה, עד שמי שחטא בחטא המגנה הזה, הוא נכנס בתוך עצמו בדכאון פנימי ומתיאש מחייו, עד שבוכה ומבכה שמים וארץ על גורלו המר; כי החטא המגנה הזה שובר את האדם לגמרי, והורס לו את הבריאות ואת החיים ואת האמונה. ואמרו חכמינו הקדושים (שם): מאי דכתיב (ישעיה א, טו): "ידיכם דמים מלאו" — אלו המנאפים ביד. תנא דבי רבי ישמעאל (שמות כ, יד): "לא תנאף" — לא תהא בך נאוף — בין ביד בין ברגל. ואמרו (נדה יג): כל המוציא שכבת זרע לבטלה, כאלו שופך דמים, שנאמר (ישעיה נז, ה): "הנחמים באלים תחת כל עץ רענן, שוחטי הילדים בנחלים, תחת סעיפי הסלעים", אל תקרי שוחטי אלא שוחטי. רב אסי אמר, כאלו עובד עבודת כוכבים, כתיב הקא: "תחת כל עץ רענן", וכתיב התיב (דברים יב, ב): "על ההרים הרמים ותחת כל עץ

רַעֲנֹן"; נִמְצָא, שֶׁהַחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה מְבִיא אֶת הָאָדָם לְיַדֵי כְּפִירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, שְׁמִשָּׁם נִמְשָׁכֶת עָלָיו עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת. כִּי הַמַּאֲמִין הָאֱמֵתִי, אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוֹר הוּא, הוּא תָּמִיד יִהְיֶה שְׂמֵחַ.

וְלָכֵן, אֶהוּבִי, בְּנִי! מֵאַחַר שֶׁחֲטָאתָ כְּכֹר בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, רְאֵה לְשֹׁמֵר אֶת עֲצָמְךָ מִכַּעַס, שֶׁלֹּא תָּבֵא לְיַדֵי כַּעַס וּקְפִידוֹת, אֲלֵא תִרְגֵּיל אֶת עֲצָמְךָ בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוֹת. וְאַף שֶׁזֶה יָבֵא לְךָ מְאֹד מְאֹד קָשָׁה, כִּי מִי שֶׁחֲטָא בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה, טָבַעוּ לְהֵיוֹת כַּעֲסָן וְאִישׁ רַע וּבְלִיעֵל, וְלְהִצִּיק לְכָלֵם, עִם כָּל זֹאת אַתָּה צָרִיךְ לְקַחֵת אֶת עֲצָמְךָ בְּיַדֵיךָ, וְלִמְסֹר אֶת נַפְשְׁךָ לְהֵיוֹת סְבָלָן גָּדוֹל מְאֹד, אֲשֶׁר מִדַּת הַסְּבָלָנוֹת תְּלוּיָה בַּקִּי הָאֱמוּנָה שֶׁל הָאָדָם. כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן קנ"ה), שְׁמִי שֶׁחֲזַק בְּאֱמוּנָה, יֵשׁ לוֹ כַח הַגָּדֵל וְכַח הַצּוֹמֵחַ, וּמֵאֲרִיף אֵף עַל כָּל מֵה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, וְשׁוֹם רוּחַ רָעָה לֹא יִכּוֹלָה לְשִׁבֵר אוֹתוֹ. וְעַל-כֵּן עֲקַר תְּקוּנַת הַחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה שֶׁל פָּגַם הַבְּרִית — הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה, הוּא לְהִרְבוֹת בְּאֱמוּנָה, וּלְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד בְּאֱמוּנָה. וְכֵן הוּא בְּעֲצָמוֹ, יִרְגֵּיל אֶת עֲצָמוֹ לִילֵךְ אֶל מְקוֹם פְּנוּי שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וּיְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

בשפת האם שלו. בני! בני! אין עוד תקוין גדול
 לתקן את החטא המגנה הזה, ולצאת מעשק הקלפות
 והסטרא אחרא שנעשקה ביניהם, אלא על-ידי
 שתרגיל את עצמה לילך למקום פנוי שאין שם
 בני-אדם, ותרגיל את עצמה לשיח אליו יתברך,
 כאשר ידבר איש אל רעהו והבן אל אביו, ותצעק
 קולי קולות אליו יתברך, שיחוס וירחם עליך, כמובא
 בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן לו): כשאדם
 חוטא בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, על-ידי-
 זה נפגם מחו. כמובא בזהר (משפטים קי): סלוקא
 דיסודא עד אבא ואמא, שהם חכמה ובינה, שהם
 י"ה, שהם המחין; הינו כשאדם חוטא בחטא המגנה
 הזה של פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, נפגם
 מחו ונתבלבל לגמרי, עד שאין לו ישוב הדעת כלל,
 והוא נכנס בעצבים, והוא בכעס תמיד על כל אחד,
 והוא ממרמר ושורה בדכאון פנימי ותמיד עצבני,
 והוא רב עם כל אחד ואחד, ומדבר על כל אחד
 ואחד, עקר העצה לצאת מזה — רק לצעק אל
 הקדוש-ברוך-הוא. ואת זאת אתה צריך לעשות ימים
 ושנים — ללכת אל מקום פנוי שאין שם בני-אדם,
 ולפרש את כל שיחתך אליו יתברך, ותהיה עקשן
 גדול על זה ימים ושנים דיקא, כי אורך הרבה זמן,
 עד שזוכים לזכך את נשמתו ומחו ודעתו. ואל תחשב

שְׁזָה בָּא קָל, אֲלֵא צְרִיכִים לְצַעֵק קוֹלֵי קוֹלוֹת, ע' קָלִין
 בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְכַמוֹכֵן שְׁזָה צְרִיף לְהִיּוֹת בְּמָקוֹם פְּנוּי
 שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם. וְעַל-יְדֵי-זֶה שְׁתַּרְגִּיל אֶת עֲצֻמָּךְ
 לְדַבֵּר אֲלֵיו יִתְבַּרֵךְ, סוּף כָּל סוּף תִּזְכֶּה לְצֵאת מִהַצָּרָה
 הַמָּרָה הַזֹּאת שְׁנִלְכֹדֶת בָּהּ. הָעֶקֶר רְאֵה לְהִיּוֹת סְבֻלָן גָּדוֹל
 מְאֹד, כִּי הַחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה יַעֲצִבֵן אוֹתָךְ תָּמִיד,
 וַיִּכְנִיס בְּךָ עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת, וְלֹא תוּכַל לְסַבֵּל שׁוֹם
 בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, וְתִהְיֶה תָּמִיד מְבַהֵל וּמְבִלְבֵּל. וְעַל-כֵּן
 רְאֵה, אֱהוּבִי, בְּנִי! לְהַרְגִּיל אֶת עֲצֻמָּךְ לְדַבֵּר הַרְבֵּה
 אֲלֵיו יִתְבַּרֵךְ, וְאִף פַּעַם לֹא תִתְעַרֵב בְּשׁוֹם מַחְלָקַת
 שֵׁישׁ בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל, כִּי הַמַּחְלָקַת הִיא הַסְטֵרָא אַחֲרָא
 וְהַקְּלָפוֹת, וּמִי שֶׁנִּכְשָׁל בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זָרַע
 לְבִטְלָה, הוּא בַּעַל מַחְלָקַת גָּדוֹל מְאֹד, כִּי הַסְמָ"ךְ-
 מ"ם נִתְלַבֵּשׁ בּוֹ, כִּי כָּל עֲנִיָּנוּ הוּא רַק 'הַפְּרֵד וּמְשַׁל',
 שְׁגוּרִים רַק לָרִיב אַחַד עִם הַשְּׂנִי. וְלָכֵן רְאֵה לְקַחַת אֶת
 עֲצֻמָּךְ בְּיָדֶיךָ, וְלַחְזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְאִז תִּרְאֶה אִיךָ
 שְׁסוּף כָּל סוּף תִּזְכֶּה לְצֵאת מִזֶּה.

ג.

אֱהוּבִי, בְּנִי! עֲלֶיךָ לְזָכֹר, שְׁמַיָּה שְׂאֵמַר הַחֲכָם
 מִכָּל הָאָדָם (קִהְלֵת ד, א): "וּשְׁבַתִּי אֲנִי וְאֶרְאֶה אֶת כָּל
 הָעֲשֻׁקִים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְהִנֵּה דִמְעַת

הַעֲשֻׁקִים וְאִין לָהֶם מְנַחֵם, וּמִי־ד עֲשֻׁקֵיהֶם כַּח וְאִין לָהֶם מְנַחֵם"; זֶה סוֹבֵב עַל אֵלוֹ שֶׁנִּכְשְׁלוּ בַּפֶּגֶם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטּוּלָה, אֲשֶׁר הַחֲטָא הַזֶּה הוּא הַחֲמוּר בְּיֹתֵר, שְׂאֵדָם מוֹצִיא זֶרַע לְבִטּוּלָה, אֲשֶׁר מְכַל טִפָּה וְטִפָּה יָכוֹל לְהוֹלִיד וְלָד, וְאָדָם הוֹלֵךְ וּבָמוֹ יָדְיוֹ הוֹרֵג אוֹתָם, וְלָכֵן הֶחֱמִירוּ חֻכְמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים כָּל-כָּף בַּחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה, עַד שְׂאֵמְרוּ, שְׁחִיב מִיתָה, וְלֹא יִרְאֶה פְּנֵי שְׂכִינָה (נִדָּה יג.). עִם כָּל זֹאת גָּלָה לָנוּ רַבְּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סִימָן עא), אֲשֶׁר עַל הַכֹּל מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה, וְאִין דְּבָר כְּזֶה שְׂאֵדָם אָבוּד, כִּי כָל זְמַן שְׂאֵדָם חַי יָכוֹל לְתַקֵּן אֶת הַכֹּל; וּבַפֶּרֶט הַחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטּוּלָה, אֲשֶׁר הוּא הוֹרֵס אֶת הָאָדָם לְגַמְרֵי, וּמִי שֶׁנִּכְנָס בּוֹ, מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לוֹ לְצֵאת מִמֶּנּוּ, כִּי הַהֲרָגָל נַעֲשֶׂה טֹבַע שְׁנֵי, עַד שֵׁשׁ בְּנֵי-הַנְּעוּרִים, שֶׁנִּשְׁקָעוּ בַּחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה, עַד שֶׁנִּגְעְלוּ בְּגַעַל נֶפֶשׁ הַזֶּה, וְקָשָׁה וְכָבֵד לָהֶם לְצֵאת, וּמָרִים וּמְרוּרִים לָהֶם הַחַיִּים. כִּי הַחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה מְכַנֵּס בְּאָדָם דְּכַאוֹן פְּנִימִי וְעֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה, עַד שֵׁשׁ בְּנֵי-הַנְּעוּרִים שֶׁנִּחְלְשׁוּ כָל-כָּף, וּבִקְשֵׁי יָכוֹלִים לְתַפְקֹד, כִּי נִכְנָסָה בָּהֶם עֲצָבוֹת וְעֲצָלוּת, שָׂרֵב הַיּוֹם שׁוֹכְבִים בַּמָּטָה בְּיֹאוֹשׁ עֲצוּם, וּמָה גַם שֶׁהַחֲטָא הַמְּגַנֶּה הַזֶּה מְכַנֵּס אֶת הָאָדָם בְּמִין חֲלָשָׁה כְּזוֹ, עַד שֶׁנִּכְנָסוֹת בּוֹ מִחֲשָׁבוֹת שֶׁל לְהַפְרִיד

מבני-אדם, שלא תהיה לו שיכות עם בני-אדם, פי מרב יאוש ודכאון, מתיאש לגמרי, עד שעוזב את עצמו. ולכן עקר העצה — רק להרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ולשיח ולספר את כל אשר עם לבבו לפניו יתברך. ואף שלזה צריכים הרבה אמונה, כי אי אפשר לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא אלא על-ידי שחזק באמונה; כי עצם העבדה שאדם בא ומדבר אל השם יתברך, הוא מוכיח בזה שיש בו אמונה, כי אחרת לא היה בא לפניו יתברך. ומי שפגם בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, האמונה שלו נפגמה לגמרי. ולכן העצה היעוצה היא ללמד משניות, כי כך אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן יט), שאפלו אותם האנשים הרחוקים מהקדושה, שנלכדו במצודה רעה, עד שרגילים בעברות, רחמנא לצלן, רחמנא לישזבן, אף-על-פי-כן הכח של התורה גדול כל-כך, עד שיכול להוציא אותם מהעברות שרגילים בהם, חס ושלום. ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב חזק ללמד בכל יום ויום כך וכך, יהיה איך שיהיה, בודאי יוכלו לצאת ממצודתם הרעה על-ידי התורה, כי כח התורה גדול מאד מאד. וקבלה אצל אנשי שלומנו, אשר החק קבוע שהזהירנו רבנו ז"ל, סובב על ח"י פרקים משניות, שתרגיל את עצמו, אהובי, בני, לקחת

משניות, ולהתחיל לגרס פֶּרֶק אַחַר פֶּרֶק, עד שתזכה לסיים ח"י פֶּרֶקִים משניות בכל יום ויום. ודבר זה תעשה לעצמך חק ולא יעבר בכל יום, לגרס ח"י פֶּרֶקִים משניות, וזה הורג את היצר הרע, כמובא מגורי האריז"ל. ולכן אם אתה יודע שנלפדת כבר בחטא המגנה הזה, תעשה לעצמך קביעות חזקה לגרס בכל יום ח"י פֶּרֶקִים משניות, ואף שבהתחלה יבא לך דבר זה קשה מאד, כי על-פי-רב לא תבין מה שאתה אומר, כי על-ידי החטא המגנה הזה נעקר מחו ממקומו, ואינו זוכה להבין מה שלומד, אפלו פשוטן של דברים, עם כל זאת ראה לומר ח"י פֶּרֶקִים משניות בתמימות ובפשיטות, בלי שום חכמות והשפלות של הבל, כי רק זה יכול להוציא אותך מהפח יקוש שנפלת בו, כי רק זה הורג את היצר הרע. וחקמינו הקדושים אמרו (ויקרא רבה, פרשה ז', סימן ג'): אין כל הגליות הללו מתכנסות אלא בזכות משניות; ואין עוד גלות גדולה לאדם כמו מי שעבר על החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, שנכנס בגלות פנימית, עד שקשה לו לצאת מזה.

ועל-כן ראה לצית אותי ולא תתחרט, כי אם תהיה עקשן גדול ללמד בכל יום ח"י פֶּרֶקִים משניות, בסוף תזכה לצאת מהחטא המגנה הזה.

ומובא במדרש תלפיות, שאשר בן יעקב יושב על
 פתחו של גיהנום, ומי שלמד משנה, הוא אינו נותן
 לו להכניס לגיהנום. והחיד"א ז"ל מצא רמז בפסוק
 (בראשית מט, כ): "מֵאֲשֶׁר שָׁמְנָה לַחֲמוֹ", ש'מ'נ'ה'
 אותיות מ'ש'נ'ה', הינו שדיקא אשר בן יעקב אינו
 נותן להכניס לגיהנום מי שהרבה ללמד משניות.
 ולכן אל תהיה בטלן, ובכל יום ויום תהיה עקשן
 גדול על למוד משניות, ואם תהיה חזק בזה ללמד
 בכל יום ח"י פרקים משניות, לבסוף תזכה לצאת
 מהחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה.
 וחקמינו הקדושים אמרו (סנהדרין ק:): "וטוב לב
 משתה תמיד" (משלי טו, טו) — אלו בעלי משנה; כי
 בזה שגורסים הרבה משניות, בזה הורגים את היצור
 הרע לגמרי, ובאים לשמחה אמיתית. ואל יקל בעיניך
 דבר זה, כי החטא המגנה הזה של הוצאת זרע
 לבטלה הורס את המחין לגמרי, עד שאדם נכנס
 בתוך עצמו, בעצבות ובמרירות ובדכאון פנימי,
 והוא תמיד עצבני, ומוציא את הפעם והרציקה על
 זולתו, עד שנכנס בתוך עצמו, וקשה לו לדבר עם
 בני-אדם. אבל בזה שתהיה חזק לומר בכל יום ח"י
 פרקים משניות, הכח של המשניות יוציא אותך
 מהשאל תחתיות ומתחתיו. ומובא בזהר (בראשית
 מב.): מאן דקרי ותני שית סדרי משנה, דא הוא מאן

דִּידַע לְסִדְרָא וּלְקִשְׁרָא קְשׁוּרָא יְחִוּדָא דְמָרִיָּה כְדָקָא
 יְאוּת [מִי שְׁגוּרָס וְלוּמַד שְׁשָׁה סְדְרֵי מְשָׁנָה, הוּא יוֹדַע
 לְסִדְרָא וּלְקִשְׁרָא יְחִוּדִים שֶׁל הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כְּמוֹ
 שְׁצָרִיד]. וְלִכֵּן רָאָה מָה לְפָנֶיךָ, אֲהוּבִי, בְּנִי! מֵאַחַר
 שְׁנִפְלֵתָ כְּכֹר בַּחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאתָ זָרַע
 לְבִטְלָה, תִּהְיֶה רְגִיל לְלַמַּד חֵק וְלֹא יַעֲבֹר "ח"י פְּרָקִים
 מִשְׁנִיּוֹת".

וְכֵן תִּרְגִּיל אֶת עֲצֻמָּךְ לֹמַר בְּכָל יוֹם "יוֹם
 תְּהִלִּים", כִּי הַתְּהִלִּים נְחָלָקִים לִימֵי הַשָּׁבוּעַ, וְרַבְּנוּ
 ז"ל אָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן עג): עַל-יְדֵי אֲמִירַת
 תְּהִלִּים זוֹכִים לְתִשׁוּבָה. וְלִכֵּן מִי שֶׁרוֹצֶה לְזַכּוֹת
 לְתִשׁוּבָה, יִהְיֶה רְגִיל בְּאֲמִירַת תְּהִלִּים, כִּי אֲמִירַת
 תְּהִלִּים מְסַגֵּלֶת לְתִשׁוּבָה; כִּי יֵשׁ חַמְשִׁים שְׁעָרֵי
 תִּשׁוּבָה, וּמ"ט שְׁעָרִים יָכוֹל כָּל אָדָם לְהַכְּנִס בָּהֶם
 וּלְהַשְׁיֵגֵם, אֲךָ שְׁעַר הַחֲמִשִּׁים הוּא הַתִּשׁוּבָה שֶׁל הַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ כְּבִיכּוֹל, וּכְשֶׁאָדָם מִרְגִּיל אֶת עֲצֻמוֹ לֹמַר
 תְּהִלִּים, עַל-יְדֵי-זֶה מִתְעוֹרָר בְּתִשׁוּבָה, וְזוֹכֶה לְהַגִּיעַ
 לָאוּת וְלִשְׁעַר שֶׁל תִּשׁוּבָה הַשִּׁיף לוֹ, וְהַכֵּל פְּתוּחַ לוֹ.
 וְלִכֵּן תִּהְיֶה רְגִיל בְּכָל יוֹם וְיוֹם לֹמַר "ח"י פְּרָקִים
 מִשְׁנִיּוֹת", וְלִסִּים "יוֹם תְּהִלִּים", בְּאִפְּן שְׁבָכָל שָׁבוּעַ
 תְּסִיִּים אֶת כָּל סֵפֶר הַתְּהִלִּים, וְזוֹ סִגְלָה לְצִאת מִטְּמֵאת
 מ'ת', שֶׁהוּא רָאשֵׁי תִבּוֹת מִשְׁנִיּוֹת תְּהִלִּים; כִּי בְּאִמְת

הוצאת זרע לבטלה, זה אבי אבות הטמאה, טמאת מת, ורשעים נקראים מתים; פי מי שפוגם בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, הוא נכנס בכלל רשע, ואי אפשר לצאת מזה, אלא על-ידי שקידה רבה בלמוד משניות ואמירת תהלים.

ועל-כן ראה, אהובי, בני, מה לפניה! מאחר שעברת כבר על החטא המגנה הזה, ונכנסת בתוך עצמך, ואתה ממרמר, ואין לך חיים — לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, ואתה מיאש, ואינך יכול לסבל את שום ברירה מרב עצבים שלכדו אותך, ראה להרגיל את עצמך לומר בכל יום "ח"י פְּרָקִים מְשָׁנִיּוֹת" בעקשנות גדולה מאד, ולומר "יום תהלים", באפן שתוכל לסיים בכל שבוע את ספר התהלים, ואף שיבא לך דבר זה מאד מאד קשה, עם כל זאת עליך לשמר על הבריאות שלך, כי בדור הזה מאד מאד קשה להתענות, פי על כל חטא וחטא של הוצאת זרע לבטלה, אמר האריז"ל שצריכים לצום פ"ד תעניות, ואם אדם חטא בחטא הזה עשר פעמים, הרי עליו להתענות שמונה מאות וארבעים תעניות, ואם חטא מאה פעמים, עליו להתענות שמונת אלפים וארבע מאות תעניות, וכך זה רק למאה פעמים, וכך שכן וכך שכן מי שחטא בזה

דמעת העשוקים

פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר, הוּא צָרִיף לְחַיּוֹת כַּמָּה אֲלֵפֵי שָׁנִים וְלְהַתְעַנּוֹת, עַד שְׂיִזְכֶּה לְהַתְעַנּוֹת כָּל-כָּף הַרְבֵּה תַעֲנִיּוֹת, וְלָכֵן הִזְהִירָנוּ רַבְּנֵנוּ ז"ל, שְׁלֹא נִקַּח עַל עַצְמָנוּ שׁוּם תַעֲנִיּוֹת, אֲלֵא נִרְגִיל אֶת עַצְמָנוּ לְדַבֵּר אֶל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כַּאֲשֶׁר יִדְבֹר אִישׁ אֶל רַעְהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, וְלִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֶת כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֵינוּ, וְלְהַתְוֹדוֹת עַל כָּל חַטָּאתֵינוּ, אֲשֶׁר הוּדוּי דְבָרִים שְׂאָדָם מִתּוֹדָה אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, מוֹצִיא אֶת הָרַע מֵעַצְמוֹתָיו, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ד')

: הוּדוּי דְבָרִים שְׂאָדָם מִתּוֹדָה אֶל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּזֶה הוּא מוֹצִיא אֶת הַחֲצִים שְׂיָרָה בּוֹ הַמֶּלֶךְ הָאֲכֹזֵר, עַל-יַדֵּי פֶגַם הַבְּרִית, כַּמּוּבָא (סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֶׂה י"ג, מִיּוֹם ו')

; וְלָכֵן רָאָה לְהִרְגִיל אֶת עַצְמָךְ לְדַבֵּר הַרְבֵּה אֶל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִסְפֹּר לְפָנָיו כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְתִבְקֶשׁ וְתִתְחַנֵּן עַל יָמֵי נְעוּרֶיךָ. וְכֵן תִּרְגִּיל עַצְמָךְ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם "ח" פְּרָקִים מִשְׁנֵיּוֹת", וְתֹאמַר "יוֹם תְּהִלִּים", וְאִזּוֹ נִכּוֹן לְבָבְךָ יִהְיֶה בְּטוֹחַ, שְׂיִמְחַל לְךָ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כִּי עַל-יַדֵּי שְׂתָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׂלֵמָה, הוּא יִתְבָּרַךְ יִרְחַם עָלֶיךָ; כִּי אֵין לְךָ דְבַר הָעוֹמֵד בְּפָנָי הַתְּשׁוּבָה. הָעֶקֶר רָאָה לְשָׁמֵר עַל בְּרִיאוֹת נַפְשְׁךָ, וְתֹאכַל וְתִישַׁן דִּיקָא, כִּי מִי שְׂנֹכַשׁל בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה הִזָּה שֶׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבַטְלָה, בְּהַכְרַח לּוֹ לְהַחֲלִשׁ, עַד שְׂיֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂאֵין לָהֶם כֹּחַ לְזוּז

וּלְלַכֵּת מֵרַב חֲלָשְׁתָּם, וְעַל-יְדֵי שְׁתִּישׁוּר עַל בְּרִיאוֹת גּוֹפֶה, וְתֹאכַל וְתִישַׁן הַיֵּטֵב, יִהְיֶה לָּךְ כַּח לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר קָלְקַלְתָּ. וְרַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ עֲצוֹת נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרָט. וְלָכֵן מָה טוֹב וּמָה נְעִים אִם תִּתְמִיד בְּלִמּוּד סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְאֵל תִּסְתַּכַּל עַל שׁוּם מוֹנֵעַ וּמְעַכֵּב, כִּי תִקְוֶנָה הוּא רַק עַל-יְדֵי רַבְּנוּ ז"ל. וְלָכֵן אֵל תִּסְתַּכַּל עַל שׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, וְאַף שְׁבַעְצָם לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, מְאֹד מְאֹד קָשָׁה, וּבְפֶרֶט מִי שְׁחָטָא בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, הוּא צָרִיף לְשִׁמְעַת הַתְּנַגְדוֹת שְׁמִדְבָרִים כָּל דָּבָר רַע עַל רַבְּנוּ ז"ל, עִם כָּל זֹאת רְאֵה לְמָסוֹר אֶת נַפְשְׁךָ לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְאַז תִּזְכֶּה בְּאַמֶּת לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתָּ.

וּבְפֶרֶט אִם תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת אֶצְל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוּמָן, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ, שְׁמִי שְׁיָבֵא אֶל צִיּוֹנוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּעִיר אוּמָן, וְיִתֵּן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּעַבְדוֹ, וְיֹאמֶר הַעֲשֶׂה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁהֵם הַ"תְּקוּן הַכָּלְלִי", אֲפֹלוּ אִם עָצְמוּ וְגָבְהוּ חֲטָאִיו וּפִשְׁעָיו, יוֹכֵל לְתַקֵּן אוֹתוֹ. וְלָכֵן תַּעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת שְׁבַעוּלָם לְנִסְעַת אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, אֲפֹלוּ פַעַם אַחַת בְּחַיִּיךָ, וּמְכַל שְׁכֵן כְּשֶׁתִּזְכֶּה לְהִיּוֹת אֶצְל רַבְּנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה — אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, כִּי אִז רַבְּנוּ ז"ל יְכוּל לְתַקֵּן אֶת כָּל מָה

שְׁעֵשִׁית רַע, וּמָה שֶׁאַפְלוּ כָּל הַשָּׁנָה אֵין יְכוּלִים לְתַקֵּן.
 וְלָכֵן אֵל תְּתִיאֵשׁ בְּשׁוֹם פָּנִים וְאַפֵּן, וְאַף שֶׁהַסֵּמ"ךְ-
 מ"ם רוֹדֵף אֲחֵרֶיךָ, כִּי מִי שֶׁחָטָא בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה
 שֶׁל הוֹצָאת זָרַע לְבִטְלָה, הַסֵּמ"ךְ-מ"ם לֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ,
 וְרָץ אֲחֵרָיו וְרוֹצֵה לְהַכְשִׁילוֹ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עִם כָּל זֹאת
 רָאָה לְבָרַח אֶל צִיּוֹן רַבְּנוֹ ז"ל בְּפָרֶט עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה,
 וְתֹאמַר שֵׁם הָעֶשְׂרָה מְזֻמּוֹרֵי תְּהִלִּים שֶׁגָּלָה רַבְּנוֹ ז"ל,
 שֶׁהֵם "תְּקוּן הַכָּלְלִי", וּבּוֹדֵאֵי נָכוֹן לְבָרַךְ יְהִיָּה בְּטוֹת,
 שְׂיִכְפֹּר לָךְ עַל כָּל מַה שֶׁעֲשִׂיתָ. וּמִי שֶׁזֹּכֶה לְהִיּוֹת
 אֶצֶל רַבְּנוֹ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה, רָאוּי לוֹ לְשַׁמַּח מְאֹד
 מְאֹד כָּל הַשָּׁנָה, כִּי רַבְּנוֹ ז"ל אָמַר, שֶׁהוּא לוֹקֵחַ עַל
 עֲצָמוֹ אֶת הַכֹּל — לְמִי שֶׁיָּבֵא אֵלָיו בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה,
 שֶׁאֵז רַבְּנוֹ ז"ל יְכוּל לְתַקֵּן אֶת כָּל־מַה שֶׁמִּי שֶׁמְכַנֵּס
 אֶת דְּבָרִים אֵלָיו בְּתוֹךְ לְבוֹ, וְאֵז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!